

TRẦN VĂN BÁ VÀ CÁC BUỔI LỄ TƯỞNG NIỆM NGÀY 8 THÁNG GIÊNG

Cứ mỗi năm, đến độ 8 tháng giêng, ngày mà CSVN xử bắn người anh hùng dân tộc Trần Văn Bá năm 1985 tại Thủ Đức, Việt Nam, rất nhiều nơi có người Việt sinh sống tổ chức lễ tưởng niệm TVB.

Nếu phần đông những buổi lễ này được tổ chức do lòng ngưỡng mộ và sự kính phục chân thành, thì cũng không ít do động lực cá nhân ti tiện hay do tính toán bề phải hèn mặt.

Nhân dịp giỗ thứ 32 của TVB, tôi muốn trình bày 3 đề tài liên quan tới TVB sau đây:

- 1 Quảng bá sâu rộng tinh thần TVB, đồng thời đề cao cảnh giác về tác hại của những mưu đồ tiếm danh TVB.
- 2 Những ưu tư và nhấn nhủ của TVB qua 17 lá thư viết tay của anh gửi ra từ chiến trường
- 3 Cập nhật hóa tin tức và bài học anh TVB để lại

Nhưng trước khi trình bày 3 vấn đề trên đây, tôi nghĩ quý vị cũng cần biết qua sự liên hệ giữa tôi và anh Bá, cũng như tiểu sử tranh đấu của gia đình anh Bá thì quý vị sẽ dễ hiểu hơn tại sao tôi đề cập tới 3 vấn đề này. Xin đính kèm theo đây :

Bài 1 : Nhớ về Trần Văn Bá

Bài 2 : Những gì tôi biết về Trần Văn Bá

Bài 3 : Ba vấn đề liên quan đến Trần Văn Bá sẽ được gửi Thứ bảy 14/01/2017.

Rất mong được phổ biến rộng rãi.

Xin cảm ơn và kính chào quý vị.

Orange county 11/01/2017

Kỹ sư Phan Tấn Hưng

Cựu Chỉ Huy Trường Liên Đoàn Người Nhái Hải Quân VNCH

BÀI 1

NHỚ TRẦN VĂN BÁ

Anh Bá nhỏ hơn tôi 7 tuổi, nhưng chí hướng, lòng yêu nước và sự hy sinh của anh Bá vượt hẳn tôi vì anh Bá đã “vị quốc vong thân”, còn tôi vẫn còn đây!

Một người có thể tự đề cao là kẻ ái quốc hay đi xa hơn nữa là anh hùng dân tộc, có thể nói những điều không đúng sự thật! Nhưng anh Bá không cần làm những điều đó vì ai cũng biết và công nhận anh Bá là kẻ ái quốc, là anh hùng dân tộc. Anh đã chứng minh bằng hành động, bằng mồ hôi tại chiến khu và cuối cùng bằng cả tính mạng mình cho chính nghĩa quốc gia.

Trong trường hợp anh Bá, câu “Không lấy thắng bại để luận anh hùng” thật quá đúng cho sự hy sinh của anh.

Mặc dù không thành công trong chí hướng loại bỏ chế độ cộng sản để cứu nhân dân Việt Nam khỏi vòng kềm kẹp dã man và khát máu, nhưng anh Bá đã nêu gương tốt và gieo hạt giống quý cho thế hệ trẻ Việt Nam. Sự can đảm, dấn thân, hy sinh và lòng yêu nước chân chính, bất vụ lợi của anh khiến cho cả bạn lẫn thù đều kính phục.

Gương sáng của Nhụy Kiều Tướng Quân (Bà Triệu Ẩu) vẫn còn đó. Tuy Nhụy Kiều Tướng Quân không thành công đánh đuổi quân Tàu ra khỏi nước, nhưng tổ quốc và nhân dân Việt Nam vẫn xem bà như một vị anh hùng dân tộc. Bà đã thành Nhân!

Anh Bá cũng vậy, tuy anh không thành công trong chí hướng dẹp tan bọn CS ác ôn, nhưng nhân dân Việt Nam vẫn xem anh Bá như một vị anh hùng dân tộc, được sự ngưỡng mộ và kính phục của mọi thành phần dân Việt trong nước và hải ngoại. Anh Bá đã thành Nhân.

Thật sự thì anh Bá đâu có muốn làm...anh hùng! Anh Bá chỉ muốn làm... bôn phận của một người trai trong thời loạn thôi!

Anh chỉ là một sinh viên, một nhà giáo, chỉ quen cầm viết, chưa bao giờ cầm súng, không có một chút kinh nghiệm về tác chiến nào, nhưng đã chịu dần thân, dấn vào chiến khu, mặt khu cầm súng chiến đấu như một người lính thật sự, mặc dù anh chưa bao giờ được huấn luyện quân sự để trở thành một người lính.

Anh Bá là một người của đèn sách (Cao học về Kinh Tế học, đã từng làm Phụ Giảng Viên cho Đại học Nanterre của Pháp và là Cựu Chủ Tịch Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris, thủ đô của Pháp, từ 1973 đến 1980) nên anh Bá cũng biết là anh rất cần được giúp đỡ về quân sự cho cuộc kháng chiến.

Trước khi về Pháp và sau đó vào chiến khu ở Việt Nam, anh Bá có ghé thăm tôi tại nhà ở Mỹ và ngủ lại hai đêm, tâm sự về hoài bão của anh (nhưng anh không có đề cập vào chiến khu ở Việt Nam). Tôi có khuyên anh Bá đừng bắt chước mấy ông chính trị gia salon, ngồi trong phòng có máy lạnh mà nói chuyện kháng chiến! Cần phải dấn thân, về Việt Nam, vào chiến khu, cầm súng tác chiến thật sự và nếm mùi cực khổ, thiếu thốn và nguy hiểm của anh em kháng chiến thì dễ cảm thông hơn giữa cấp chỉ huy và kẻ thừa hành. Cấp chỉ huy phải có kinh nghiệm sống về công tác của thuộc cấp thì dễ chỉ huy hơn. Anh Bá không nói gì, nhưng sau đó anh đã vào chiến khu ở Việt Nam, cầm súng và tác chiến thật sự từ 1980 tới 1984.

Nhưng ý của tôi chưa nói ra hết với anh! Anh Bá chỉ cần ở chiến khu khoảng một năm để chia sẻ cực khổ, gian nan, nguy hiểm với anh em kháng chiến và rút kinh nghiệm, sau đó anh Bá có thể trở về Pháp hay bất cứ nơi nào an toàn để vận động đồng bào hải ngoại và thế giới tự do ủng hộ công cuộc kháng chiến của nhân dân Việt nam. Đó là vấn đề an ninh hay bảo vệ thượng cấp rất cần thiết cho bất cứ cuộc kháng chiến nào.

Khi cần giúp đỡ về huấn luyện quân sự, anh Bá đã tin tưởng và nghĩ tới tôi, vốn là một người lính chuyên nghiệp, được huấn luyện rất kỹ về nhiều ngành và chuyên môn của QL/VNCH (9 khóa) và của đồng minh (6 khóa trong đó có khóa Huấn Luyện Viên), và có nhiều kinh nghiệm chiến trường (gần 150 cuộc hành quân đủ loại và đủ cỡ). Sở dĩ tôi phải nói rõ như vậy để chứng minh sự sáng suốt của anh Bá biết chọn người thích hợp với nhiệm vụ vì (tạm thời bỏ qua vấn đề khiêm nhượng) quả thật thì tôi rất thích hợp cho nhu cầu của anh Bá lúc đó.

Năm 1984, anh Bá viết cho tôi một lá thư từ chiến trường, nhờ bào huynh là Tiến sĩ Trần Văn Tòng từ Pháp qua Mỹ trao tận tay tôi, trong đó có kèm một tấm hình anh Bá mặc quân phục tác chiến với khẩu AK trên vai. Anh Bá cho biết:

-“Suy gẫm những lời anh nói, tôi đã vào chiến khu ở Việt Nam và đã cầm súng tác chiến thật sự được 4 năm rồi”. Đặc biệt, anh căn dặn tôi:

-“Anh đừng tin bất cứ ai, ngoài anh Tòng, kể cả khi họ đưa ra hình của tôi”.

Tôi đoán là anh Bá biết hay nghi ngờ có phản bội nội bộ thuộc loại “lừa thầy phản bạn”, bởi vì thường thường anh em kháng chiến rất tin tưởng lẫn nhau.

Tiếp theo, anh ngỏ ý nhờ tôi vào chiến khu huấn luyện quân sự giúp anh em kháng chiến. Anh viết:

-“Anh em kháng chiến có tinh thần yêu nước rất cao nhưng lại thiếu huấn luyện về quân sự nên chưa được hữu hiệu... Tôi có trình bày với hội đồng lãnh đạo về anh và đã được sự đồng ý của hội đồng lãnh đạo nhờ anh vào đây huấn luyện giúp anh em kháng chiến...”

Tôi hoàn toàn bị bất ngờ, nhưng đầy cảm phục! Bạch diện thư sinh Trần Văn Bá, cựu chủ tịch Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris, cựu Phụ Giảng Viên của đại học Nanterre của Pháp, bây giờ đã trở thành một chiến sĩ thật sự và đang chiến đấu tại chiến khu ở Việt Nam???

Đúng là chuyện khó tin nhưng có thật!

Thật rất khó cho tôi có thể từ chối một người như anh Bá, khi anh chỉ là một thường dân (không phải lính), một bạch diện thư sinh mà vì lòng yêu nước thuần túy, còn dám tình nguyện từ bỏ tất cả tiện nghi về đời sống vật chất và an toàn (anh Bá sống tại Pháp), chịu về nước, dấn thân vào chiến khu, chấp nhận mọi cực khổ, gian nan và nguy hiểm, đang cần sự giúp đỡ của tôi, trong khi tôi lại là một người lính chuyên nghiệp của QL/VNCH thì làm sao tôi có thể từ chối được?

Theo kế hoạch, khoảng một tháng sau, tôi sẽ theo bào huynh của anh Bá để về chiến khu.

Nhưng mới khoảng hai tuần sau, bào huynh của anh Bá gọi điện thoại từ Paris báo cho tôi biết là anh Bá đã bị bắt. Tạm thời đình lại chuyến đi của tôi...

Chuyến đi tạm đình chỉ đó đã được hủy bỏ sau khi anh Bá bị bọn CS phản quốc xử tử ngày 08 tháng 01 năm 1985 về tội phản quốc! Thật hết sức mỉa mai khi kẻ phản quốc xử tử người ái quốc về tội phản quốc!

Anh Bá là một người rất ít nói, bình dân, xuề xòa và khiêm nhượng dễ thương, nhưng giá trị thật sự của anh rất lớn lao.

Để chứng minh, tôi xin mượn lời phê bình của một vị Tướng ba sao (Trung Tướng đánh giặc chứ không phải Trung Tướng văn phòng) rất nổi tiếng của QL/VNCH về cái chết của anh Bá như sau:

“Phải cần một nhà trí thức chân chính, một chính trị gia lỗi lạc và một tướng lãnh tài ba mới có thể thay thế Trần Văn Bá được! Thật là một sự mất mát quá lớn lao cho Tổ Quốc Việt Nam!”

Orange County, California Xuân Ất Mùi

Kỷ niệm 30 năm ngày Trần Văn Bá “vị quốc vong thân” (08/01/1985- 08/01/2015)

Kỹ sư Phan Tấn Hưng

Cựu CHT/LDNN/HQVNCH

GHI CHÚ: Một chính trị gia lỗi lạc hay một tướng lãnh tài ba có thể phản quốc, nhưng một nhà trí thức chân chính không thể phản bội tổ quốc nên sẽ cản trở hai người kia làm điều đó. Cả ba sẽ bổ túc lẫn nhau, bởi vì một mình nhà trí thức chân chính cũng không làm được gì !